

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστέν και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στην κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἐγκαῖα καὶ χίλια κ' ἐπτά,
εὐτυχίας παντοῦ καὶ λεπτά.

Τὸν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέροντα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἡμῖ.

Συνδρομὰ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἰναι μὲν ὄνο.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μὲν—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Μάρτη τριανταμία,
καθ' ὅλα νημεῖα.

Ὅγδοηντα πέντε κ' ἑκατὸς' ἀμόμη,
κατεῦδον, Βίκτωρ, χαίρε, φίλη Ρώμη.

**Μετὰ Μοῦσα λυπημένη ξαναφάλλει
τὴν μνήμη τοῦ Τρικουπῆ τὴν μεγάλην.**

Ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια
μὲ τόση καταφρόνεια
'στὴ μάνα τὴ φτωχή,
τόσο καὶ μεγαλώνει
κ' ἡ μνήμη τοῦ ριζώνει
'στοῦ γένους τὴν ψυχὴ.

Ὅσο περνοῦν οἱ χρόνοι
χωρὶς νὰ ἡμερώνῃ
μὲ λίγη ἐλσπερία,
τόσο μ' ἀρώστου χρώμα
'στοῦ τάφου τοῦ τὸ χῶμα
ζητοῦν κερηγορία.

Ὅσο φαρμακεροὶ
διαβαίνουν οἱ καιροί,
τόσ' ὁ χαμός τοῦ θλίβει,
τόσο τὸ δάκρυ χύνεται,
κ' ὁ τάφος τοῦ τὸν κρύβει
τάφος ἐλπίδων γίνεται.

**Τὸν κύριον Τιτόνι τὸν Θωμᾶ
κ' ὁ Φασουλῆς μὲ γεῦμα τὸν τιμᾶ.**

Φ.— Κύρ Τιτόνι, καλησπέρα,
μπὲν βενοῦτο, μπανασέρα.

Τι χαρὰ μου, τί τιμὴ,
ποῦ τοσοῦτον μὲ τιμᾶτε,
κ' ἤλθατε κ' ἐδῶ νὰ φάτε
τοῦ σπιτιοῦ μου τὸ ψωμί.

Εἶπα τοῖς κατ' ἀρχάς, διπλωματικὸ ξεφτέρει,
νὰ σὲς δώσω τραντακτὸ σὰν τὸν κύριον Σερπῆρη,
πλὴν ἡ σκέψις ἡ δεύτερα
εἶναι πάντα σωφώτερα,
κ' ἀπεφάσισα τὸ τοῖς σὰν γενναῖος πατριώτης
γεῦμα νὰ τὸ κάνω πρώτης.

Καλῶς ἤλθες, κύρ Τιτόνι,
καὶ 'στὸ πλούσιον εἰλόνι
τοῦ κυρίου Φασουλῆ.

Ποῦ 'στὸν Πρόεδρον τὸν Μπολλάτη
καὶ σὲ κάθε διπλωμάτη
διπλωματικῆς μίλει.

Βγάλ' ὅς κάτω τὸ καπέλο
ἐμπροστὰ 'στὸν Μιραμπέλο,
χαίρετ' ὅσον Φαραβέλι
καὶ τὸν Ναύαρχο Μαράνι,
χαίρετ' καὶ τὸν Μπορζάτη,
καὶ τὸν κάθε Στρατηλάτη
καὶ τὸ κάθε μακαριπάτορν.

Χαίρε, πόλις Ἀθῶν,
πανηγύρεις, Βάγχοι, λαοί,
χαίρε, ὅτε Παρθενῶν,
Καπιτώλιον καὶ Ρώμη.

Ζήτ' ὁ Ρώμος κι' ὁ Ρωμύλος,
μὰ καὶ κάθε μας στωμύλος
Δημοσθένης καὶ Κικέρων,
ποῦ δὲν παύει κατ' αὐτὰς
μεγάλων καὶ γεραίων
τὰς πανδήμους τελετὰς.

Τρῶτες πίνετε, παιδιὰ,
θάλασσα τὸ πᾶν νὰ γίνη
κι' ἀλυσμόνητη νὰ μείνῃ
τέτοια κλασικὴ βραδεία.

Ξέρετε πῶς ὅτ' ἡ Ἑλλάδα,
τῶν θριάμβων τὴν κοιλίδα,
βασιλεῦ ἢ ζωρότης,
προσφιλεῖς μας Ἰταλοί,
κι' ἡ μεγάλῃ σοδαρότης
δὲν ἀρέσει καὶ πολὺ.

Δὲν' μπορούμε γὰ καὶρὸ
νὰ κρατοῦμε σοδαρό,
κι' ὅταν εἴμαστε χορτάτοι κι' ὅταν ἔχουμε νηστεία
μὰς ἀρέσουνε τὰς τετα.

Εἰς τὸ κράτος τὸ κλεινὸν τῆς μεγάλης παπαρθέλας
μοναχὸς παραληρείς,
καὶ νὰ νοήσῃς δὲν' μπορείς
ποὺς περνεῖ γὰ σοδαρό, ποὺς περνεῖ γὰ Πουλταινέας.

Δάφνης δρέψετε κλαδιὰ,
τρῶτες πίνετε, παιδιὰ,
κι' ἰθὺκὰ φαγιά νὰ τρώμε σὲ καλύβαις καὶ σαλόνια,
φέρετε μας σφακτὰ τῆς σούβλας, κοκορετσία, μακαρόνια.

Τὶ μεγάλο πανηγύρι!..
τόκα μία τὸ ποτήρι.
Σεῖς Ρωμαῖοι σκυωθῆτε
μὲ Ρωμιοὺς νὰ φιληθῆτε.

Λύστε τὸν γλωσσόδετη,
φέρετε καργιλέ μαρκουτταί,
πέστε στίχους τοῦ Καρντούστη,
πέστε στίχους τοῦ Στεκέτη.

Φέρετε γὰ τὸν Τιτόν, ποῦ πολὺ μὰς ἐκτιμᾷ,
μακαρόνια παρμεζάνα, μακαρόνια κυνημὰ.
Μάρ, ἐμπρός ἡ παγιομένηται,
μπαρ ἔδω, καὶ μπούμ ἐκεῖ,
καὶ τοῦ Ἰάση καντσονέταις
νὰ μὰς παλ' ἡ μουσική.

Ψάλετε μὲ μαντολίνα
τελετὰς γερῆς κουράλας...
πίνετε, παιδιὰ, ρετσίνα,
πῆχτε καὶ κραοὶ Μαραλάς.

Ὁ μυθώδης Γαριβάλδης μὲ τὰ κλέη τὰ μεγάλα
νικητῆς εἰσῆλθε γίγας πρῶτα πρῶτα ὅτ' ἡ Μαραλά
εἰς τὰ γίλια κι' ἔκτακτα
καί... δὲν ἐνθυμούμην πόσα.

Τ' ἰνέτο αὐτὰς μία, Τιτόνι μαντζερέμο
ὁ μπεὶ μακρονί, λὰ σπλέντινα πολένια,

εἰ ποὶ πὲρ λὰ Γκερόθια, λ' Ἰτάλια παρλερέμο,
τοῦτέστι μόλις φάμε θ' ἀρχίσουμε κουέντα
γὰ τὴν κλεινὴν Ἑλλάδα, τὴν ἐνδοξὴν Ἰταλία,
πὲρ λὰ γκλιορίζα Στόρτζα, λ' ἀντίκο γκράν σπλεντόρε,
ἦγουν τῆς ἱστορίας, τάρχατα μεγαλέτα,
ποῦ τοῦτα μὰς πλουτίζουν στὴν ψώρα μας, Σινιόρε.

Προχωρεῖ τῆς Νίκης ἄρμα,
τόκα πάλι τὸ ποτήρι,
νὰ τυρὶ κι' ἀπὸ τὴν Πάρμα,
φάτε καὶ τουλουμοτῦρι,
ποῦνε τοῦ στομάχου χάρμα.

Ὁ Βίκτωρ ἔχων ὁδηγὸν
ἐμὲ τὴν Βεατρίκη
ἐθαύμασε κι' ἐκτὸς σιγῶν
τὴν Ἀπτερον τὴν Νίκην,
ὅπου πετᾷ καὶ σὲ λαοὺς καὶ θρόνους ἐμπνευσμένους,
καὶ δείχνει τῶρα νικητὰς κι' ἐμὰς τοὺς νικημένους.

Εἶδε καὶ τὴν Ἀκρόπολιν, κοινὸς καλεῖται Κάστρο,
μὰ καὶ τὸν Παρθενῶνα,
ποῦ λάμπει στὸν αἰῶνα,
καὶ στέλλει καθὼς ἄστρο
σβυσμένο πρὸ πολλοῦ
φῶς ἀπλετοῦ καλοῦ.

Τὸν Παρθενῶνα σοδαρός
ἐθαύμαζε κι' εἶπα,
κι' εἶπα πρὸς τοῦτον ἱλαρός:
μὴν τὸν θαυμάζῃς, Ρῆγα.

Ἐπίτρεψε παρκαλῶ νὰ μὴ γονυπετήσω,
κι' ὁ Παρθενῶν ὁ λατρευτὸς
ἦθελα νάτανε κι' αὐτὸς
οἰκόπεδο δημόσιο νὰ τὸν καταπατήσω.

Μήτε τὴν Νίκη νὰ κυττᾷς
ἐκείνην τῶν προγόνων,
ἀλλὰ τοὺς νέους νικητὰς
νὰ βλέπῃς τῶν συγχρόνων.

Ἄλλοις νικοῦσαν ἄλλοτε, τῶρα νικοῦν ἄλλοιώτικα,
κι' ἀπὸ τὰ κλέη τὰ παλὰ
σκύψε' λιγάκι, Βασιλῆα,
νὰ δῇς καὶ τ' Ἀναφιώτικα.

Ὅμως τί κρῖμα!... σύνεφε σκεπάζανε τὸν ἥλιο,
τὴν δόξα μας τὴν πρώτην,
καὶ γὰρ τάρχατα μίλησε μὲ τὸν ἀρχαῖο Φίλιο
καὶ μὲ τὸν Κορουνητῆ.

Κι' ἀπὸ θάυμας ἔκει πέρα τῆς πανάρχαιας κοτρώναις
τράβηξε γὰ τὸ Θεοετο, τῆς τριάντα ὁρὸς κολώναις.
Δὲν φαίνονταν ἥλιος διόλου κι' ἦτανε παντοῦ σκιά
κι' εἶδε τὸν Σωτηριάδην τὸν γνωστὸ καὶ τὸν Σκιά.

Καὶ στὸ Μουσέτον ἐσπεσε τὸ Νομισματικὸν
τὸ καὶ μοναδικόν,
γὰ καὶ στὰ νομίσματα τέτοια Μεγαλειότης
εἶναι Σβορώνος πρώτη.

Ὁ δὲ Σβορώνος ἔτρεξε καὶ τοῦτε: μπενδουέτο,
κι' ἐθάμβωσε τὰ μάτια του μὲ τὸν παλῶν τὸν πλοῦτο,

και κάπου κάπου μοναχός έλεγε : σέ καλό μου,
μ'αυτόν τόν Ρέ τόν 'Ιταλό'βρεκα τόν δασκαλό μου.

Ό δέ δικός μας Βασιλῆς έλεγε σ'τόν Σβορώνο :
δός του κανένα νόμισμα γιά σουβενίρ και μόνο.
Πρέπει μιά τέτοια δωρεά σ'τόν φίλο μας νά γίνη,
μήν κάρης σάν φιλάργυρος, ποῦ πέρνει και δέν δίνει.

Κι'ό Βασιλῆς τῶν 'Ιταλῶν μέ γνώσεις μέξ εφώτισε
και τόν Σβορώνο'ρώτησε :
ἀμικο, πῶς δέν κάνετε και σεις 'Ακαδημία ;
κι'έγω παντοῦ κι'έκετ παρῶν
εἶπα μέ τόνον σοδαρόν :
νομίζω πῶς σ'τό Ζάππειο συνεδριάζει μία.

Κι' ἀπέσω'φώναζε φωή : γελά σας, 'Ελλήνων παίδες,
όπου δέν δινετε λεφτό γιά τῆς παλαιῆς μονέδας,
και σ'τά χαρτιά της φαίνεται πῶς έχει γράψ'ή μοίρα
γιά τῆς καινούριας νά γεῖν'τό μάτι σας μπακίρα.

Εἶδα τόν Βασιλῆ σ'τόν παντογράφου
κι'έξω σ'τόν 'Ανακτόρων τόν ἐξώστη,
κι'έμετρος κόσμος ἔτρεξε δροκατός
κι'ἀπό γαρὰν ἐδάκρυσαν πολλοί,
κι'έν εἰσαίρε και τοῦτος ὁ Ρωμαιοῦς
Ρωμαίτικα λιγάκι νά μιλή,
θέλαγε σ'τοῦς Ρωμηούς πῶς σάν παιδιά του
τοῦς εἶχε και τοῦς ἔχει σ'τήν καρδιά του.

Τι Βασιλῆ, τι Καίσαρ προσφίλις !...
και μέ σ'τοῦ Παλατιοῦ τήν πανδοκεία
εἶπε πρὸς τόν Λεβιδῆν τῆς Βουλῆς
γιατί κι'ἐδῶ δέν εἶναι Γερουσία.

Κι'έγω σ'τόν 'Ιταλῶν τόν Κορωνάτο
ἀπάντησα μ'αὐτά τὰ παρακάτω :
Φθάνει κανεῖς νά βγάλῃ τὸ καρβέλι
και νάνοι καφφενέδες, τζόγια μία,
κι'όσο γιά Γερουσίαις μή σέ μέλη,
σέ κάθε καφφενετο κι'ἀπό μία.

Και γιά τῆς Βουλῆς τῆς στρουγγαῖς μόλις έφαγε τήν σουπα
'ρώτησε τόν Κυριακούλη, κι'ἐμπνευσμένος ἐγὼ τοῦπα :
Κόντες, Ράλλης, Κυριακούλης κι'ή πεντάς τῶν 'Ιακώων,
κι'αὐτὸς μοῦπε : τόσαις μόνον ;
κι'έγω τοῦπα : φθάνει νάνοι μέξ σ'τόν μελισσῶνα μέλι
και γιά στρουγγαῖς μή σέ μέλη.

Ἐνθουσιάστηκα κι'έγω σ'τῶν ποτηριῶν τόν κρότο,
κι'εἶδα σ'τάς ὄψεις τῆς γνωστάς
τοῦς δῆδ τῆς Κρήτης 'Αρμιοστάς,
κι' ἔλαλο σάν τόν δεύτερο κυττάω και τόν πρῶτο.

Κι'εἶπα σ'τό Πριγκηπόπουλο μέ μάτσα βουρκωμένα :
πῶς ἔτσι 'λίγινες και σὺ κι'έγινες σάν κι'έμένα ;
πῶς δέν 'μιλεῖς ; πῶς ἔχασες τήν πρώτη σου λαλιά ;
μή θλίβεσαι, φιλότιμο παιδί του Βασιλῆ,
και σάν χαθῶν τὰ σύνεργα και σάν λυθῶν τὰ σκότη
ἐκείνοι ποῦ σ'ἐπικραναν θά μετανοήσουν πρῶτοι.

Πίνω γιά τόν διπλωμάτη, τόν Τιτόν τόν ἄβρο,
φέλετε τήν 'Ιταλία σεις τῆς λύρας μας χορδαί...
κι'ὁ Πρωθυπουργὸς ἐπῆρε τοῦ Λαζάρου τόν σταυρό,
κι'όλοι τοῦπαν ὁμοφώνως ἔρρι Λάζαρε περδῆ.

Ἐβίβα λ'Ιτάλια,
ψυχὴ μου κεφάλι,
εἰδίβα λὰ Γκρέτοια,
εἰδῶ κοκορέτοια
γιά φάγε και σὺ.

Ἐντίμι Τιτόν,
σέ νῦν ἔ πηδὺ μπέλλο
ντὲλ βιν Κρομμουέλο,
ρετσόνα κρασί.

Ἐμπρός σου και πίσω
τὴ κόσμος σκιερῆ...
θὰ πῶ, θὰ κτυπήσω,
παντοῦ λιμπεργά.

Γεῖά σου, Τίτονι προσφιλή, κι' ἄν λέγεσαι Θωμάς;
μὴν ἀπιστῇς σ' ἐμᾶς,
καὶ βάλε σὲ παρκαλῶν τὸν ἕνα τὸν δακτύλων
'ς τοὺς τύπους τῶνων ἤλων.

Γεῖά σου, Τίτονι προσφιλή,
μὰ πῶς δὲν πῆγες; στὴ Βουλὴ
γὰρ νὰ σοῦ ποὺν μποζέζορνο
γλώσσαις, ποὺ θέλουν τόρνο;

Γιατὶ δὲν πῆγες, ἀδελφε, καὶ σὺ στὰ θεωρεῖς;
πότε σὰν σήμερα θά' ἔρῃς αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν;
Γιατὶ στὸ Παρλαμέντο μας δὲν πῆγες, κουτομόγια,
νὰ μαθῇς νὰ μὴν ἀπιστῇς σὲ φουσκωμένα λόγια;
Κι' ἄν ὀνομάζουσι Θωμάς, τῶν Ἰταλῶν καμάρι,
σὺ μόνον ἔχεις τόνομα κι' ἔχομε ἡμεῖς τὴ χάρι.

"Ἄκου, Τίτονι, τὸν Σκουζέ, ποὺ με Μινίστρον πόζα
λέει σιγὰ χαρούμενος τοὺς στίχους τοῦ Τζακόζα:
λ' αἰμιτοῖσιν εἰ λ' ἀρίτεος ντέλλε Τζόγις πιὸν σάντε
εἰς ὃν λ' ὁ μὰτὶ προβάτο σικόμε ἰν κουέστ ἰνσταντνε,
πῶς ἡ φιλία δηλαδὴ δίνει χαρὰ μεγάλην,
καὶ τοῦτο τὸ κατάλαβε τὴν ὥρα τοῦτῃ πάλι,
ποὺ Μεγαλόσταυρον κι' αὐτὸν ἀπὸ τοὺς ἀνωτάτους
τὸν ἔκαμ' ἕνας Βασιλεὺς ἀγαπημένου κράτους.

"Οπόσας ἱθαυμάσατε καὶ ποῖας τελετάς!
κι' ἄν δὲν σᾶς παρετάξαμεν φαλαγγίδον ὀπλίτας,
ἀλλὰ σᾶς παρετάξαμεν σχολεῖων μαθητάς,
ἀλλὰ σᾶς παρετάξαμεν πολλοὺς Ἀγχιαλιετάς.

Κι' ἄν στὴν χώραν τῶν θαυματῶν,
ποὺ σφριγῇ πολεμικὴ,
παρελάσεις στρατευμάτων
δὲν σᾶς θάμβωσαν τὸ μᾶτι,
πλὴν ἐπαίχθη Γαλλικὴ
κωμωδία στὸ Παλάτι,
κι' εἶπαν ὅλοι: —χὰ χὰ χὰ! —
ἔτσι κάνουν μοναχὰ
'στὰ πολιτισμένα κράτη.

Τι πομπῶν βοή καὶ σάλος!...
ζήτ' ὁ Βίκτωρ ὁ μεγάλος.

Μήτε φάσματ' ἀναρχίας δὲν φοβήθηκ' ἰδὼν πέτρα,
μήτ' ἐκείνην τοῦ Σερπίερη τὴν ἀναρχικὴν γαστέρα.

Καὶ τώρα θά' κατάλαβε στὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος
πῶς εἶναι γκράν ἀναρχικὸς ὁ Βασιλεὺς μας μόνος,
ποὺ πέρνει δίχως συνοδοὺς τοὺς δρόμους παγανῆς
καὶ καθὲ γειτονιά,
καὶ μία μπόμπα θά' τοῦ πᾶν χωρὶς ἐπιφυλάξεις
νὰ ριζή' στὸ Βασιλικὸ, γιατί δὲν κ' εἰσπράξεις.

"Εἶδον, κύριε Θωμά, πῆ νὰ γινόμεν τάπαις...
βεβαίως καὶ μετὶ τὸν Σκουζέ καὶ μετὶ τὸν Κόντε τάπες,
κι' ὁ κύριος Κορριάτης
σὰν φίνος διπλωμάτης
ἴσως ἐκεῖ ποὺ σούλεγε γὰρ ξεγασημέναις νόταις
νὰ σοὺ ξεμουστρητύτης πᾶς τοὺς κλεψάν τῆς κόταις.

Πολὺ σπουδαῖα πράγματα
θά' μάθῃς σὰν κι' αὐτὰ...
κλεφτοκοτάδων τάγματα
μᾶς ἦλθαν ἀρεκτέ.

Ζήτω, τοῦ Τίτονι, ζήτω,
κι' ἤλιος ἀμέσως στήτω
κατὰ φάλαγγας ἑλῶν,
καὶ θά' γίνη πρὸς καλὸν
ἀποζητάνοις ἑλῶν
καὶ συγχρόνως κεφαλῶν.

Ζήτω ζήτω τοῦ Τίτονι, ποῦχεῖ νοὶ καὶ τὰ λοιπὰ...
ξέρω πῶς ὁ Βασιλεὺς σὰς ταυτοκίνητ' ἀγαπᾷ,
πλὴν ἀκούσατε τὴν γνώμην τοῦ φιλοξενουμένου δούλου.
κι' εἰπατέ του νὰ προσέχη
καὶ 'ς τοὺς δρόμους νὰ μὴν τρέχη
σὰν τὸν γυιὸ τοῦ Σιμπούλου.

Τὸν Μιραμπέλο χαιρετῶ, μάννα' στὰ Ναυτικά,
ὅλα σγεδὸν μᾶς ἤλθανε τάντιτορπιλικὰ,
κι' ὁ Περικλέτος βλέπωντας τάντιτορπιλλοβόλα
μοῦ λέει σὰν βλακέντιος: γιατί μᾶς ἤλθαν ὅλα,
κι' ἡ Δόξα μόνον, Φασουλῆ, δὲν ἐρχεται, δὲν φθάνει;
κι' ἐγὼ τοῦ λέω: ντρέπεται νὰ λθῇ, βρε μπεγλιβάνη,
γιατὶ μὲς στὸ Ρωμαϊκὸ τί διαβόλο θά' κἀνῃ;

Τώρα, Τίτονι προσφιλή,
μᾶς φεύγει... ὥρα σου καλή,
κι' ἐκεῖ ποὺ πᾶς, ἀγαπητέ,
νὰ μὴ μᾶς λημονῇς ποτέ.

Μὴν εἰσαι δύσπιστος Θωμάς,
πῖνε νὰ γίνῃς τάπα,
καὶ σὲ παρακαλῶ κι' ἐμᾶς
προστάτους κι' ἀγάπα,
κι' ἄν μετὶ τὸν Μπόλωβ κι' ἄλλοτε συναντηθῇς στὸ Ράπαλο
ἀνάφερέ του τοὺς Ρωμηοὺς κι' ἐμὲ τὸν Σαρβανάπαλο.

* Ὁ προσφιλεῖς, ὦρα καλή,
σὲ χαιρετῶ, Τρινάκρια,
κι' ἀπὸ συγκίνης πολλή
μοῦ φεύγουν τρεῖς δάκρυα.

*Ὁλίγους στίχους κᾶνω *στὸν Μίμη Κακλαμάνο.

Τὸν ἐπύρανε τὸν Μίμη νὰ τὸν κάνουν διπλωμάτην,
καὶ θά' μπη' στὸ Κοινοβόλιο, μὰ χωρὶς μονόκλ' στὸ μᾶτι.
Τέτοιος ἔπρεπε νὰ γίνη καὶ καλλίτερος ὁ Μίμης,
πῶναί καὶ καλέμει φήμης,
κι' ἔχει χάρες ζυγλεμέναις, κι' ἔχει τορευτὴ σοφία...
τῶρ ἄντιο Λεωνώρα στὴν δημοσιογραφία.
Κι' εἶναι γὰρ τὸν τύπο δόξα, κι' εἶναι γὰρ τὸν τύπο νίκη,
κι' ἔμεινε τὸ Νέον Ἄστυ στὸν γνωστὸ τὸν Πετροβίκην.

Καὶ καρποὺς ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὰ Φιλανθρωπικὰ
ἐκεῖνα Καταστήματα, τὰ τῶσον ἰθικά,
λαμπρὸν Ἡμερολόγιον ἐξέδωσαν κι' ἑρέτος,
ὅπου παντοῦ τὸ συνιστᾷ θερμῶς κι' ὁ Περικλέτος.